

Sal, og at hvis jeg skulde raade, vilde jeg komme til at trække baade Forældreansvar og Forældrepligt, Kontrolret og Kontrolpligt skarpere op, end de allerfleste vilde være enige med mig i. Men selv ud fra de gængse Forestillinger om Forældreretten og Samfundsansvaret og Kontrolretten og Kontrolpligten maatte man kunne være kommen noget længere end til den overmaade vage Beskyttelse, der er ydet Børnene i § 12, sidste Punktum af første Stykke. Det er slet ikke min Mening at ville rejse en Debat om dette. Spørgsmaal nu, men da vi snart skulle til en Revision af Værgeraadsloven, og der frembyder sig en Mulighed for at forberede Værgeraadenes udvidede Myndighed eller i alt Fald en udvidet Benyttelse af deres Myndighed allerede ved denne Lov, har jeg villet gøre opmærksom herpaa allerede ved første Behandling.

Paa et enkelt Punkt ere mine Ønsker aldeles afvigende baade fra Lovforslaget og Anmærkningerne, og det er mig en stor Tilfredsstillelse, at det ærede Medlem fra Ribe (Brønsen), paa Regeringspartiets Vegne antager jeg, udtalte lignende Anskuelser. Jeg ønsker ikke det særlige Udvalg eller Nævn, som det vel i Virkeligheden er, der er omtalt i §§ 10 og 13. Ogsaa i den Henseende tør jeg maaske gøre opmærksom paa, at en Fjernelse saa vidt muligt af Skønnet fra Loven vilde virke til, at „Udvalget“ blev endnu mere overflødig, end det er. Jo mindre Skøn der er i Loven, jo mindre Nødvendighed er der for Oprettelsen af en særlig Institution. Ja, naar blot vi indskrænke Skønnet i §§ 1, 2 og 3, vil dette Udvalg slutteligt ogsaa ikke blot for alle ærede Medlemmer, men ogsaa for den højtærede Indenrigsminister komme til at staa, som det staaar overfor mig, simpelt hen som et Udslag af Skuffesystemet. Heri ligger unægtelig en indirekte Erkendelse af, at udenfor København vilde det maaske være nødvendigt, saaledes som Lovteksten er i Øjeblikket, at oprette en særlig Institution, eller rettere sagt, det troede jeg, da jeg gik hjemmefra, men efter at have hørt det ærede Medlem fra Ribe angaaende Forholdene udenfor København erklære, at en saadan Institution ikke er nødvendig der, har jeg ikke nogen Grund til at insistere paa det. Thi for Københavns Vedkommende er jeg fuldstændig klar over, at dette nye Udvalg ikke behøves. Værgeraadene, eventuelt udstyrede med en udvidet Myndighed og supplerede med de Medlemmer, der nævnes i § 13, nemlig

Foreninger, ere fuldstændig kvalificerede til og de rette til at overtage den Kontrol, som omtales i § 12. Jeg skal indrømme, at Loven virkelig har grebet ned i et Moment, som det er værd at fastholde, ved at drage de private velgørende Foreninger ind i den Cirkel, som Samfundsforsorgen efterhaanden drager om Børnene, den magiske Beskyttelsesring, vi oprette for at søge at holde den næste Generation indenfor det samfundsnyttiges Grænser. Men efter min Overbevisning bærer dette nye Moment sin bedste Frugt derved, at disse private Foretagender udse, udpege, udvælge enkelte Personer til at tage Sæde i de allerede bestaaende offentlige Institutioner, der handle under offentligt Ansvar, medens jeg har større Betænkelse, naar Velgørenheden opererer paa egen Haand. Ogsaa af den Grund, at jeg haaber paa, at naar vi i øvrigt skulle til at revidere Børneforsorslovene, hvad vi snart skulle, ville vi komme til en almindelig Omordning af det Antal af Institutioner, som allerede bestaa, og som beskæftige sig med Børneforsorg — dette Ord her taget i Modsætning til Børnevældædighed —, er det mig imod, at vi nu oprette et nyt saadant Udvalg.

Selv om imidlertid adskilligt af det, jeg har sagt, staaar som noget vigtigt for mig, er det dog naturligvis kun smaat i Forhold til den Tilfredshed, som jeg paa mit Partis Vegne skal udtale over, at denne Sag nu foreligger paa Regeringsinitiativ og med Udsigt til at kunne gennemføres. For mit eget personlige Vedkommende lagde jeg allerede i Fjor ikke Skjul paa, at det er mig en særlig Glæde at være Medlem af dette Ting paa et Tidspunkt, da der er Udsigt til at faa en saa almenyttig og god Ting fremmet.

Jeg har sluttelig kun at henlede den højtærede Justitsministers Opmærksomhed paa, at jeg under denne Sags Behandling agter paa ny at rejse Spørgsmaalet om Børn af de forladte Hustruer, hvis Mænd ere rejste bort, uden at der foreligger Resolution om deres Underholdspligt. I Fjor var den højtærede Justitsminister i det Udvalg, der var nedsat i denne Sag, meget velvillig stemt overfor de forladte Hustruers Børn. Saa vidt jeg erindrer, var det juridiske Grundlag den Gang ikke aldeles fastliggende. Der var vistnok en Divergens mellem Københavns Magistrat og Justitsministeriet, som først skulde afgøres. Men jeg forstod den højtærede Justitsminister saaledes, at ifald denne Afgørelse faldt ud til Ugunst for de forladte Hustruer, vilde